

DIRECTIVA 2009/44/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 6 mai 2009

de modificare a Directivei 98/26/CE privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare și a Directivei 2002/47/CE privind contractele de garanție financiară în ceea ce privește sistemele legate și creanțele private

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 95,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾ a instituit un sistem în temeiul căruia caracterul definitiv al ordinelor de transfer și al compensării, precum și caracterul executoriu al garanțiilor suplimentare se asigură atât pentru participanții naționali, cât și pentru cei străini în cadrul sistemelor de plată și de decontare a titlurilor de valoare.
- (2) Concluzia raportului de evaluare al Comisiei din 7 aprilie 2006 referitor la Directiva 98/26/CE privind caracterul definitiv al decontării, a fost că Directiva 98/26/CE funcționează, în general, bine. Acest raport a subliniat faptul că ar putea fi în curs o serie de modificări importante la sistemele de plată și de decontare a titlurilor de valoare și, de asemenea, indica faptul că este necesar, într-o oarecare măsură, să se clarifice și să se simplifice Directiva 98/26/CE.
- (3) Principala modificare constă însă în numărul din ce în ce mai mare de legături dintre sisteme care funcționau aproape exclusiv la nivel național și în mod independent, în momentul redactării Directivei 98/26/CE. Această modificare reprezintă unul din rezultatele Directivei 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare ⁽⁵⁾, și ale Codului european de conduită privind

serviciile post-tranzacționare. În vederea adaptării la aceste evoluții, ar trebui clarificat conceptul de sistem interoperabil, precum și responsabilitatea operatorilor de sistem.

- (4) Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁶⁾ a creat un cadru juridic comunitar uniform pentru utilizarea transfrontalieră a garanției financiare, eliminând astfel majoritatea cerințelor de formă impuse în mod tradițional contractelor de garanție financiară.

- (5) Banca Centrală Europeană a decis să adauge creanțele private la categoriile eligibile de garanții pentru operațiunile de credit ale Eurosistemului cu începere de la 1 ianuarie 2007. Pentru maximizarea impactului economic al utilizării creanțelor private, Banca Centrală Europeană a recomandat extinderea domeniului de aplicare a Directivei 2002/47/CE. Raportul de evaluare al Comisiei din 20 decembrie 2006 referitor la Directiva 2002/47/CE privind contractele de garanție financiară, elaborat de Comisie, a abordat acest aspect și a subscris la avizul Băncii Centrale Europene. Utilizarea creanțelor private va conduce la creșterea rezervei de garanții disponibile. În plus, o mai mare armonizare în domeniul sistemelor de plată și de decontare a titlurilor de valoare ar contribui și mai mult la crearea unor condiții egale pentru instituțiile de credit din toate statele membre. În cazul în care s-ar facilita utilizarea creanțelor private ca garanții, ar beneficia de avantaje și consumatorii și debitorii, întrucât utilizarea creanțelor private ca garanții ar putea conduce în ultimă instanță la intensificarea concurenței și la îmbunătățirea disponibilității creditelor.

- (6) Pentru a facilita utilizarea creanțelor private este important să se elimine sau să se interzică orice norme administrative, cum ar fi obligativitatea notificării și înregistrării, care ar face ca cesionările creanțelor private să fie impracticabile. În mod similar, pentru a nu compromite poziția beneficiarilor de garanții, debitorii ar trebui să poată renunța, în mod legal, la drepturile de compensare față de creditori. Același raționament ar trebui să se aplice necesității de a introduce posibilitatea ca debitorul să renunțe la drepturile care îi revin în temeiul normelor privind secretul bancar, întrucât, în caz contrar beneficiarul garanției ar putea avea informații insuficiente pentru a evalua în mod corespunzător valoarea creanțelor private care stau la baza contractului. Dispozițiile respective nu ar trebui să aducă atingere Directivei 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori ⁽⁷⁾.

⁽¹⁾ JO C 216, 23.8.2008, p. 1.

⁽²⁾ Avizul din 3 decembrie 2008 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽³⁾ Avizul Parlamentului European din 18 decembrie 2008 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 27 aprilie 2009.

⁽⁴⁾ JO L 166, 11.6.1998, p. 45.

⁽⁵⁾ JO L 145, 30.4.2004, p. 1.

⁽⁶⁾ JO L 168, 27.6.2002, p. 43.

⁽⁷⁾ JO L 133, 22.5.2008, p. 66.

- (7) Statele membre nu au recurs la posibilitatea prevăzută la articolul 4 alineatul (3) din Directiva 2002/47/CE de a renunța la dreptul beneficiarului de a-și însuși garanția financiară. Prin urmare, dispoziția respectivă ar trebui eliminată.
- (8) Prin urmare, Directivele 98/26/CE și 2002/47/CE ar trebui modificate în consecință.
- (9) În conformitate cu punctul 34 din Acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare ⁽¹⁾, statele membre sunt încurajate să elaboreze, pentru ele și în interesul Comunității, propriile tabele care să ilustreze, în măsura în care este posibil, corespondența dintre prezenta directivă și măsurile de transpunere și să le facă publice,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificări ale Directivei 98/26/CE

Directiva 98/26/CE se modifică după cum urmează:

1. Considerentul 8 se elimină.
2. Se introduce următorul considerent:

„(14a) Întrucât autoritățile naționale competente și/sau cele de supraveghere ar trebui să asigure faptul că operatorii sistemelor care instituie sistemele interoperabile au convenit, în măsura posibilului, asupra unor norme comune privind momentul intrării în sistemele interoperabile. Autoritățile naționale competente și/sau cele de supraveghere ar trebui să se asigure că normele privind momentul intrării într-un sistem interoperabil sunt coordonate, în măsura posibilităților și a necesității, pentru a evita astfel incertitudinea juridică în cazul unei deficiențe a unui sistem participant.”
3. Se introduce următorul considerent:

„(22a) Întrucât în cazul sistemelor interoperabile, lipsa de coordonare cu privire la stabilirea normelor aplicabile privind momentul intrării și al irevocabilității poate expune participanții la un sistem sau chiar însuși operatorul de sistem efectelor de răsfrângere ale unei deficiențe dintr-un alt sistem. Pentru a limita riscul sistemic, este de dorit să se asigure că operatorii de sistem ai sistemelor interoperabile coordonează normele privind momentul intrării și al irevocabilității în sistemele pe care le operează.”

⁽¹⁾ JO C 321, 31.12.2003, p. 1.

4. Articolul 1 se modifică după cum urmează:
 - (a) la litera (a), cuvântul „ecu” se înlocuiește cu cuvântul „euro”;
 - (b) la litera (c), a doua liniuță se înlocuiește cu următorul text:

„— operațiunile efectuate de băncile centrale ale statelor membre sau de Banca Centrală Europeană în cadrul atribuțiilor lor de bănci centrale.”
5. Articolul 2 se modifică după cum urmează:
 - (a) litera (a) se modifică după cum urmează:
 - (i) prima liniuță se înlocuiește cu următorul text:

„— între trei sau mai mulți participanți, în afară de operatorul de sistem al sistemului respectiv, un potențial agent de decontare, un potențial partener central, o potențială casă de compensație sau chiar un potențial participant indirect, cu norme comune și sisteme standardizate pentru compensarea, prin intermediul sau nu al unui partener central, sau executarea ordinelor de transfer între participanți;”;
 - (ii) se adaugă următorul paragraf:

„Un acord încheiat între sisteme interoperabile nu constituie un sistem.”;
 - (b) la litera (b), prima și a doua liniuță se înlocuiesc cu următorul text:

„— o instituție de credit, astfel cum a fost definită la articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit (reformare) (*), inclusiv instituțiile enumerate la articolul 2 din directiva respectivă;

— o întreprindere de investiții, astfel cum a fost definită la articolul 4 alineatul (1) punctul (1) din Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare (reformare) (**), exclusiv instituțiile menționate la articolul 2 alineatul (1) din directiva respectivă;
- (c) litera (f) se modifică după cum urmează:
 - (i) primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(f) «participant» înseamnă o instituție, un partener central, un agent de decontare, o casă de compensație sau un operator de sistem.”;

(*) JO L 177, 30.6.2006, p. 1.

(**) JO L 145, 30.4.2004, p. 1.”;

(ii) al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Un stat membru poate decide ca, în sensul prezentei directive, un participant indirect să fie considerat ca participant, dacă acest lucru se justifică din motive de risc sistemic. Faptul că un participant indirect este considerat participant din motive de risc sistemic nu limitează responsabilitatea participantului prin intermediul căruia participantul indirect trece ordinele de transfer prin sistem.”;

(d) litera (g) se înlocuiește cu următorul text:

„(g) «participant indirect» înseamnă o instituție, un partener central, un agent de decontare, o casă de compensație sau un operator de sistem care are o relație contractuală cu un participant la sistem care execută ordinele de transfer și care îi permite participantului indirect să treacă ordinele de transfer prin sistem, cu condiția ca participantul indirect să fie cunoscut operatorului de sistem.”;

(e) litera (h) se înlocuiește cu următorul text:

„(h) «titluri de valoare» înseamnă toate instrumentele la care se face referire în secțiunea C din anexa I la Directiva 2004/39/CE.”;

(f) la litera (i), prima liniuță se înlocuiește cu următorul text:

„– orice instrucțiune, dată de un participant, de plasare a unei sume de bani la dispoziția unui destinatar, efectuată prin înregistrarea în registrele unei instituții de credit, ale unei bănci centrale, ale unui partener central sau ale unui agent de decontare, precum și orice instrucțiune care are ca efect asumarea sau executarea unei obligații de plată, astfel cum este definită prin normele de funcționare a sistemului; sau”;

(g) litera (l) se înlocuiește cu următorul text:

„(l) «cont de decontare» înseamnă un cont deschis la o bancă centrală, la un agent de decontare sau la un partener central, utilizat pentru deținerea fondurilor și/sau a titlurilor de valoare și pentru decontarea tranzacțiilor dintre participanții la sistem.”;

(h) litera (m) se înlocuiește cu următorul text:

„(m) «garanții suplimentare» înseamnă toate elementele de activ executabile, inclusiv, fără restricții, garanțiile financiare menționate la articolul 1 alineatul (4) litera (a) din Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iunie 2002 privind contractele de garanție financiară (*), constituite sub forma unui gaj (inclusiv banii dați ca și gaj), o răscumpărare sau un acord similar ori sub altă formă, cu scopul de a proteja drepturile și obligațiile ce pot apărea în legătură cu participarea

la un sistem sau care se constituie la băncile centrale ale statelor membre sau la Banca Centrală Europeană;

(*) JO L 168, 27.6.2002, p. 43.”;

(i) se adaugă următoarele litere:

„(n) «ziua lucrătoare» include serviciile de decontare din timpul zilei și din timpul nopții și cuprinde toate evenimentele survenite în timpul unui ciclu de activitate a unui sistem;

(o) «sisteme interoperabile» înseamnă două sau mai multe sisteme ai căror operatori de sistem au încheiat între ei un acord care implică executarea inter-sistemică a ordinelor de transfer;

(p) «operator de sistem» înseamnă entitatea sau entitățile responsabile din punct de vedere juridic cu funcționarea unui sistem. Un operator de sistem poate acționa și ca agent de decontare, partener central sau casă de compensație.”

6. Articolul 3 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Ordinele de transfer și compensarea produc efecte legale și sunt opozabile terților chiar și în cazul procedurii de faliment aplicate unui participant, cu condiția ca ordinele de transfer să fi fost introduse în sistem înainte de momentul declanșării procedurii de faliment, definite în conformitate cu articolul 6 alineatul (1). Această se aplică chiar și în cazul procedurii de faliment aplicate unui participant (la sistemul în cauză sau la un sistem interoperabil) sau operatorului de sistem al unui sistem interoperabil care nu este participant.

În cazul în care ordinele de transfer sunt introduse în sistem ulterior declanșării procedurii de faliment și sunt executate, astfel cum este stabilit prin normele sistemului, în cursul zilei lucrătoare în care a fost declanșată procedura, ele au caracter executoriu și sunt obligatorii pentru terți numai în cazul în care operatorul de sistem poate dovedi că, la momentul la care respectivele ordine de transfer au devenit irevocabile, nici nu a știut și nici nu ar fi trebuit să știe că a fost declanșată această procedură.”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(4) În cazul sistemelor interoperabile, fiecare sistem stabilește, conform propriilor norme, momentul intrării în sistemul său, în așa fel încât să garanteze în măsura în care este posibil că normele tuturor sistemelor interoperabile în cauză sunt coordonate în această privință. În cazul în care nu există dispoziții prevăzute expres în normele tuturor sistemelor care fac parte din sistemele interoperabile în cauză, normele unui sistem cu privire la momentul intrării nu sunt afectate de niciuna din normele celorlalte sisteme cu care acesta este interoperabil.”

7. Articolul 4 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 4

Statele membre pot dispune ca declanșarea procedurii de faliment aplicate unui participant sau unui operator de sistem al unui sistem interoperabil să nu împiedice utilizarea fondurilor sau a titlurilor de valoare disponibile în contul de decontare al respectivului participant pentru acoperirea obligațiilor acestuia față de sistem sau față de un sistem interoperabil, în ziua lucrătoare în care s-a declanșat procedura de faliment. Statele membre pot dispune ca facilitatea de credit a unui astfel de participant aferentă sistemului să fie utilizată, pe baza garanțiilor suplimentare existente și disponibile, pentru executarea obligațiilor participantului respectiv față de sistem sau față de un sistem interoperabil.”

8. La articolul 5 se adaugă următorul paragraf:

„În cazul sistemelor interoperabile, fiecare sistem stabilește, conform propriilor norme, momentul irevocabilității în așa fel încât să garanteze, în măsura în care este posibil că normele tuturor sistemelor interoperabile în cauză sunt coordonate în această privință. În cazul în care nu există dispoziții prevăzute expres în normele tuturor sistemelor participante la sistemele interoperabile, normele unui sistem cu privire la momentul irevocabilității nu sunt afectate de niciuna din normele celorlalte sisteme cu care acesta este operabil.”

9. Articolul 7 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 7

Procedura de faliment nu are efecte retroactive asupra acelor drepturi și obligații ale unui participant care apar ca rezultat al participării sale sau în legătură cu participarea sa la sistem înainte de momentul declanșării procedurii definite la articolul 6 alineatul (1). Această dispoziție se aplică, printre altele, și în ceea ce privește drepturile și obligațiile unui participant la un sistem interoperabil sau ale unui operator de sistem al unui sistem interoperabil care nu este participant.”

10. Articolul 9 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 9

(1) Drepturile unui operator de sistem sau ale unui participant asupra garanțiilor suplimentare care îi sunt furnizate în legătură cu un sistem sau cu orice sistem interoperabil și drepturile băncilor centrale ale statelor membre sau ale Băncii Centrale Europene asupra garanțiilor suplimentare care le sunt furnizate nu sunt afectate de declanșarea procedurii de faliment împotriva:

- (a) participantului (la sistemul în cauză sau la un sistem interoperabil);
- (b) operatorului de sistem al unui sistem interoperabil care nu este participant;

(c) unui partener al băncilor centrale ale statelor membre sau al Băncii Centrale Europene; sau

(d) oricărui terț care a constituit garanțiile suplimentare.

Garanțiile suplimentare pot fi executate pentru onorarea acestor drepturi.

(2) În cazul în care titlurile de valoare (inclusiv drepturile asupra titlurilor de valoare) sunt constituite ca garanții suplimentare la participanți, la operatorii de sistem și/sau la băncile centrale ale statelor membre sau ale Băncii Centrale Europene, potrivit descrierii de la alineatul (1), iar dreptul acestora (sau cel al oricărui mandatar, agent sau terț care acționează în numele lor) legat de titlurile de valoare este înregistrat legal într-un registru, un cont sau sistem de depozit centralizat care se află într-un stat membru, stabilirea drepturilor unor astfel de entități în calitatea lor de deținători de garanții suplimentare aferente titlurilor de valoare este reglementată de legea aceluși stat membru.”

11. Articolul 10 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 10

(1) Statele membre precizează sistemele și operatorii de sistem ai acestora care urmează a face parte din sfera de aplicare a prezentei directive, transmit o notificare Comisiei în acest sens și informează Comisia cu privire la autoritățile pe care le-au ales în conformitate cu articolul 6 alineatul (2).

Operatorul de sistem indică statului membru a cărui lege este aplicabilă care sunt participanții la sistem, inclusiv eventualii participanți indirecti, precum și orice modificare în legătură cu aceștia.

În plus față de indicațiile prevăzute în al doilea paragraf, statele membre pot impune necesitatea supravegherii sau autorizării sistemelor aflate sub jurisdicția lor.

O instituție furnizează, la cererea oricărei persoane care are un interes legitim, informații cu privire la sistemele la care participă și cu privire la principalele norme de funcționare a sistemelor respective.

(2) Un sistem desemnat înaintea intrării în vigoare a dispozițiilor naționale de punere în aplicare a Directivei 2009/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 mai 2009 de modificare a Directivei 98/26/CE privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare și a Directivei 2002/47/CE privind contractele de garanție financiară în ceea ce privește sistemele legate și creanțele private (*) continuă să fie desemnat în sensul prezentei directive.

Un ordin de transfer care a fost introdus în sistem înainte de intrarea în vigoare a dispozițiilor naționale de punere în aplicare a Directivei 2009/44/CE, dar care este decontat ulterior, se consideră a fi un ordin de transfer în sensul prezentei directive.

(*) JO L 146, 10.6.2009, p. 37.”

Articolul 2

Modificări ale Directivei 2002/47/CE

Directiva 2002/47/CE se modifică după cum urmează:

1. Considerentul 9 se înlocuiește cu următorul text:

„(9) Pentru a limita sarcina administrativă a părților care utilizează garanțiile financiare în domeniul reglementat de prezenta directivă, singura cerință de validitate privind părțile care poate fi impusă prin legislația națională în ceea ce privește garanțiile financiare ar trebui să fie ca garanția financiară să fie sub controlul beneficiarului garanției sau al unei persoane acționând în numele acestuia, fără a exclude tehnicile de garantare care permit celui care o constituie să substituie garanția sau să retragă garanția excedentară. Prezenta directivă nu ar trebui să interzică statelor membre să solicite transmiterea unei creanțe private prin includerea acesteia într-o listă de creanțe.”

2. Considerentul 20 se înlocuiește cu următorul text:

„(20) Prezenta directivă nu aduce atingere punerii în aplicare sau efectelor condițiilor contractuale ale instrumentelor financiare sau creanțelor private constituite ca garanție, precum drepturile, obligațiile sau alte condiții incluse în condițiile de emisiune ale acestor instrumente, sau orice alte drepturi, obligații sau condiții aplicabile raporturilor dintre emitenții și deținătorii de astfel de instrumente sau dintre debitorii și creditorii unor astfel de creanțe private.”

3. Se adaugă considerentul următor:

„(23) Prezenta directivă nu aduce atingere drepturilor statelor membre de a impune norme pentru a asigura eficacitatea contractelor de garanție financiară în raport cu terții în ceea ce privește creanțele private.”

4. Articolul 1 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (2) litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) o bancă centrală, Banca Centrală Europeană, Banca de Decontări Internaționale, o bancă de dezvoltare multilaterală în sensul anexei VI partea 1 secțiunea 4 la Directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit (reformare) (*), Fondul Monetar Internațional și Banca Europeană de Investiții;

(*) JO L 177, 30.6.2006, p. 1.”;

(b) la alineatul (2) litera (c), punctele (i)-(iv) se înlocuiesc cu următorul text:

„(i) o instituție de credit conform astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE, inclusiv instituțiile prevăzute la articolul 2 din respectiva directivă;

(ii) o întreprindere de investiții astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul (1) din Directiva 2004/39/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind piețele instrumentelor financiare (*);

(iii) o instituție financiară astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (5) din Directiva 2006/48/CE;

(iv) o întreprindere de asigurări astfel cum este definită la articolul 1 litera (a) din Directiva 92/49/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind asigurarea generală directă, alta decât asigurarea de viață (a treia directivă privind «asigurarea generală») (**) și o întreprindere de asigurare de viață conform definiției de la articolul 1 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2002/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 noiembrie 2002 privind asigurarea de viață (**);

(*) JO L 145, 30.4.2004, p. 1.

(**) JO L 228, 11.8.1992, p. 1.

(***) JO L 345, 19.12.2002, p. 1.”;

(c) alineatul (4) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) Garanția financiară pusă la dispoziție trebuie să fie constituită din numerar, din instrumente financiare sau din creanțe private;”;

(d) la alineatul (4) se adaugă următoarea literă:

„(c) Statele membre pot exclude din domeniul de aplicare al prezentei directive creanțele private în care debitorul este un consumator astfel cum a fost definit la articolul 3 litera (a) din Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori (*) sau o microîntreprindere sau o întreprindere mică astfel cum a fost definită la articolul 1 și la articolul 2 alineatele (2) și (3) din Anexa la Recomandarea Comisiei 2003/361/CE din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii (**) cu excepția cazului în care beneficiarul garanției sau furnizorul garanției unor astfel de creanțe private este una dintre instituțiile menționate la articolul 1 și la articolul 2 litera (b) din prezenta directivă.

(*) JO L 133, 22.5.2008, p. 66.

(**) JO L 124, 20.5.2003, p. 36.”;

- (e) alineatul (5) se modifică după cum urmează:
- (i) la al doilea paragraf se adaugă următoarea teză:
- „Pentru creanțele private, includerea într-o listă de creanțe furnizată în scris sau într-un mod echivalent din punct de vedere juridic beneficiarului garanției este suficientă pentru a identifica creanța privată și pentru a dovedi furnizarea creanței private ca garanție financiară între părți.”;
- (ii) după al doilea paragraf se introduce următorul paragraf:
- „Fără a aduce atingere celui de-al doilea paragraf, statele membre pot prevedea că includerea într-o listă de creanțe furnizată în scris sau într-un mod echivalent din punct de vedere juridic beneficiarului garanției este de asemenea suficientă pentru a identifica creanța privată și pentru dovedi furnizarea creanței ca garanție financiară pentru debitor și/sau pentru terți.”
5. Articolul 2 se modifică după cum urmează:
- (a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:
- (i) literele (b) și (c) se înlocuiesc cu următorul text:
- „(b) «contract de garanție financiară cu transfer de proprietate» înseamnă un contract, inclusiv contractele de report, în temeiul căruia cel care constituie garanția transmite beneficiarului acesteia proprietatea deplină sau drepturile depline asupra garanției financiare, în scopul de a garanta sau de a asigura în alt mod executarea obligațiilor financiare garantate;
- (c) «contract de garanție financiară fără transfer de proprietate» înseamnă un contract în temeiul căruia cel care constituie garanția pune la dispoziția beneficiarului garanția financiară, păstrând proprietatea deplină sau restrânsă, sau drepturi depline asupra garanției financiare la momentul constituirii acesteia.”;
- (ii) se adaugă următoarea literă:
- „(o) «creanțe private» înseamnă creanțe pecuniare care decurg dintr-un acord prin care o instituție de credit, în sensul definiției de la articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2006/48/CE, inclusiv instituțiile prevăzute la articolul 2 din directiva menționată anterior, acordă un credit sub formă de împrumut.”;
- (b) la alineatul (2), a doua teză se înlocuiește cu următorul text:
- „Garanția financiară menționată prin prezenta directivă se consideră pusă la dispoziție chiar dacă furnizorul acesteia beneficiază de dreptul de a substitui, de dreptul de a reține în favoarea sa surplusul de bani sau de instrumente financiare sau, în cazul creanțelor private, de dreptul de a percepe încasările care provin din acestea până la noi precizări.”
6. Articolul 3 se modifică după cum urmează:
- (a) la alineatul (1) se adaugă următoarele paragrafe:
- „Fără a aduce atingere articolului 1 alineatul (5), atunci când furnizează drept garanții financiare creanțe private, statele membre nu condiționează constituirea, valabilitatea, încheierea, prioritatea, opozabilitatea sau admisibilitatea ca mijloc de probă a unor astfel de garanții financiare de îndeplinirea vreunei formalități, cum ar fi înregistrarea sau notificarea ex ante a debitorului creanței private furnizate ca garanție. Cu toate acestea, statele membre pot solicita îndeplinirea unei formalități, cum ar fi înregistrarea sau notificarea pentru scopuri legate de încheierea, prioritatea, opozabilitatea sau admisibilitatea față de un debitor și/sau față de părțile terțe.
- Până la 30 iunie 2014, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la caracterul adecvat al dispozițiilor din prezentul alineat.”;
- (b) se introduce următorul alineat:
- „(3) Fără a aduce atingere Directivei 93/13/CEE din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (*) și dispozițiilor naționale privind condițiile contractuale neloaiale, statele membre se asigură că debitorii creanțelor private pot renunța, în mod legal, în scris sau într-un mod echivalent din punct de vedere juridic, la:
- (i) drepturile de compensare față de creditorii creanței private și față de persoanele cărora creditorii le-au cesionat, gajat sau mobilizat în alt mod creanța privată ca garanție; și
- (ii) drepturile care le revin în temeiul normelor privind secretul bancar care în caz contrar ar împiedica sau ar limita posibilitatea creditorului creanței private să furnizeze informații cu privire la creanță sau la debitor în scopul utilizării creanței private ca garanție.
- (*) JO L 95, 21.4.1993, p. 29.”
7. Articolul 4 se modifică după cum urmează:
- (a) la alineatul (1) se adaugă următoarea literă:
- „(c) creanțele private, prin vânzare sau prin însușire, fie prin compensarea valorii lor cu valoarea obligațiilor financiare garantate, fie prin reținerea creanțelor private respective drept plată a acestor obligații.”;

(b) la alineatul (2), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) părțile au convenit, prin contractul de garanție financiară fără transfer de proprietate, cu privire la evaluarea instrumentelor financiare și a creanțelor private.”;

(c) alineatul (3) se elimină.

8. La articolul 5 se adaugă următorul alineat:

„(6) Prezentul articol nu se aplică creanțelor private.”

9. După articolul 9 se introduce următorul articol:

„Articolul 9a

Directiva 2008/48/CE

Dispozițiile prezentei directive nu aduc atingere Directivei 2008/48/CE.”

Articolul 3

Transpunerea

(1) Statele membre adoptă și publică până la 30 decembrie 2010, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Statele membre aplică măsurile respective de la 30 iunie 2011.

Atunci când statele membre adoptă aceste măsuri, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 4

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 5

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 6 mai 2009.

Pentru Parlamentul European
Președintele
H.-G. PÖTTERING

Pentru Consiliu
Președintele
J. KOHOUT